

KAPITOLA 2

„Cože?“ Její náhlá změna chování mě těžce zasáhla. „Nektar je můj.“ Byl mou součástí... byl *mnou*.

„Patří sem. Nemohu tě nechat...“ Její slova přerušila salva výstřelů ozývajících se odkudsi z dálky.

Srdce mi vynechalo úder. Kyslík se mi zadrhl v plicích, když jsem pohled obrátila směrem k Budapešti. Samhain byl vždy samý chaos a nebezpečí a já se bála, jestli útok na strýcovu základnu nepokračuje. Po první explozi by všichni vyběhli ven jako vytopené myši. Byl Andris v pořádku? A co ostatní? Kdo z nich přežil a kdo ne?

Snažila jsem se spojit se Scorpionem, ale nedařilo se mi to, což mě ještě víc zneklidnilo.

„Musíme jít.“ Dál jsem hleděla na jihovýchod. Nesnesitelně mě to táhlo zpět k Sarkisově základně.

Ohlédla jsem se na nektar, který tu teď ležel bez energie a bez magie.

Vyrazila jsem k němu a v tu chvíli se Liam, Roan, Breena a Rory pohnuli, aby mě zastavili, až jsem se zapotácela.

„Co to děláte?“ Zamračila jsem se a pohledem jsem zalétla k matce. „Já ten nektar potřebuju.“

„Ne.“ Liam sevřel držadlo berdychy a jeho zelené oči mě chladně probodly.

Přeletěla jsem je pohledem a pak jsem se vrátila k matce. Vychlo mi v ústech. Eabha se postavila vedle Liama a Morgan vedle ní. Snažili se postavit zeď mezi mnou a nektarem.

„Jak jako ne?“ Narovnal jsem záda a začínala jsem toho mít dost. „Závisí na tom něčí život.“

„A mnohem víc životů závisí na tom, jestli se nám podaří ho ochránit,“ prohlásila matka klidně a ve velitelském gestu popostoupila kupředu. „Ukradli jsme ho těm, kteří si neuvědomovali sílu jeho moci, a dlouhých patnáct let jsme ho opatrovali. Pod naší ochranou ho není vidět ani cítit. Je tu v bezpečí.“

Ash se suše zasmál a promnul si obličej, jako by mu právě něco došlo.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„To proto kniha přestala zaznamenávat, co se dělo poté, co ho ukradli ti piráti. To vy jste čekali ve stínech? Abyste jim ho vzali?“ mávl Ash směrem k mé matce.

Pokývla. „Už dlouho jsme sledovali jeho stopy a konečně jsme ho našli.“

„A k čemu nám to je?“ zeptala jsem se Ashe.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že ta kniha zaznamenává život? Jen to živé.“

„A?“

„Oni nejsou – tedy aspoň nebyli – živí,“ pokývl na ně.

A sakra. Tak proto kniha nezaznamenala, jak toho piráta okradli. Proto z posledních patnácti let nic neukázala. Protože nektar byl tady, ve studni, pod dohledem nekromantů.

„Proto nemůžeme dopustit, aby ho někdo odnesl,“ prohlásila Eabha a její přízvuk byl teď o něco silnější, jak se po dlouhých